

Arrest

nr. 250 833 van 11 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. LYS
Welgelegenstraat 11
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 september 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. LYS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker zou sinds 2000 in België verblijven. Hij werd op 3 augustus 2020 aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis op basis van een veroordeling bij verstek door de correctionele rechtbank van Brussel van 9 januari 2020.

1.2. De gemachtigde van de minister voor Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 4 september 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel

om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in de gevangenis van Sint-Gillis in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer: R.(…), W.(…) K.(…), geboren te (…), op (…), onderdaan van Polen (Rep.),

Alias: L.(…), D.(…), geboren op (…) te (…), onderdaan van Polen; R.(…), W.(…), geboren op (…), onderdaan van Polen.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven In toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 44, artikel 44bis en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan heling en aan andere misdrijven, feiten waarvoor hij op 09.01.2020 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 15.12.2015 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Bielsk Podlaski tot een definitieve gevangenisstraf van 730 dagen. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 05.05.2009 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 7 maanden. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; heling; andere misdrijven) en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene vulde op 14.08.2020 een vragenlijst "recht om gehoord te worden" aan. In deze vragenlijst verklaart hij sinds 2000 in België te verblijven en spreekt hij niet van enige gezondheidsproblemen die een terugkeer naar zijn land van herkomst zouden kunnen verhinderen. Voorts verklaart betrokkene dat zijn moeder, broer, zus en oom in België verblijven en dat hij niemand meer heeft in Polen, Betrokkene verklaart ook dat hij net omwille van het feit dat hij niemand meer heeft in Polen niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, Uit zijn gevangenisdossier kan afgeleid worden dat betrokkene bezoek ontvangt van zijn zus, moeder en partner. Zijn moeder en zus hebben de Belgische nationaliteit. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden, Betrokkene wordt in de gevangenis bezocht door zijn partner. Zij kon niet teruggevonden worden. Er kan dan ook besloten worden dat partner in België geen recht heeft op verblijf. Indien betrokkene zich toch wenst te beroepen op de bescherming van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient het volgende te worden opgemerkt. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het

EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene dit gedaan heeft. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat de partner geen verblijfsrecht heeft in België, kan betrokkene ook niet voorhouden van haar gescheiden te worden. Zijn partner zal bij zijn vrijlating eveneens het Belgisch grondgebied moeten verlaten. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. De verklaring dat betrokkene niemand meer heeft in Polen volstaat geenszins om van een schending van artikel 3 EVRM te spreken. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggestuurd naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid, en van artikel 44quinquies §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan heling en aan andere misdrijven, feiten waarvoor hij op 09.01.2020 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 15.12.2015 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Bielsk Podiaski tot een definitieve gevangenisstraf van 730 dagen. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 05.05.2009 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 7 maanden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. De verklaring dat betrokkene niemand meer heeft in Polen volstaat geenszins om van een schending van artikel 3 EVRM te spreken. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene werd op 12.11.2016 reeds succesvol gerepatriëerd naar Polen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid, en artikel 44 septies §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, C. W.(...), attaché, gemachtigde van de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie, de verantwoordelijke van het veiligheidsdetachement van de Nationale luchthaven om betrokkene vanaf 18.09.2020 te doen opsluiten (...)"

1.3. Eveneens op 4 september 2020 trof de gemachtigde van de minister een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker werd hiervan eveneens op diezelfde dag in de gevangenis van Sint-Gillis in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam: R.(...)

Voornaam; W.(...) K.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Polen (Rep.)

Alias: L.(...), D.(...), geboren op (...) te (...), onderdaan van Polen; R.(...), W.(...), geboren op (...), onderdaan van Polen, wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 04.09.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde:

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan heling en aan andere misdrijven, feiten waarvoor hij op 09.01.2020 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 15.12.2015 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Bjelsk Podlaski tot een definitieve gevangenisstraf van 730 dagen. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 05.05.2009 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 7 maanden. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; heling; andere misdrijven) en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene werd op 12.11.2016 reeds succesvol gerepatrieerd naar Polen.

Betrokkene vulde op 14.08.2020 een vragenlijst "recht om gehoord te worden" aan. In deze vragenlijst verklaart hij sinds 2000 in België te verblijven en spreekt hij niet van enige gezondheidsproblemen die een terugkeer naar zijn land van herkomst zouden kunnen verhinderen. Voorts verklaart betrokkene dat zijn moeder, broer, zus en oom in België verblijven en dat hij niemand meer heeft in Polen. Betrokkene verklaart ook dat hij net omwille van het feit dat hij niemand meer heeft in Polen niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Uit zijn gevangenisdossier kan afgeleid worden dat betrokkene bezoek ontvangt van zijn zus, moeder en partner. Zijn moeder en zus hebben de Belgische nationaliteit. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Betrokkene wordt in de gevangenis bezocht door zijn partner. Zij kon niet teruggevonden worden. Er kan dan ook besloten worden dat partner in België geen recht heeft op verblijf, indien betrokkene zich toch wenst te beroepen op de bescherming van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient het volgende te worden opgemerkt. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene dit gedaan heeft. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat de partner geen verblijfsrecht

heeft in België, kan betrokkene ook niet voorhouden van haar gescheiden te worden. Zijn partner zal bij zijn vrijlating eveneens het Belgisch grondgebied moeten verlaten. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. De verklaring dat betrokkene niemand meer heeft in Polen volstaat geenszins om van een schending van artikel 3 EVRM te spreken. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Gezien het winstgevend karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, maar ook rekening houdende met de familiale situatie en het langdurig verblijf in België van betrokkene, is een inreisverbod 3 jaar proportioneel.
(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...)44septies, § 1 (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die opgenomen is in de eerste bestreden beslissing, is deze niet ontvankelijk.

Op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet staat tegen deze beslissing immers enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats en heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) hiervoor geen rechtsmacht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 44, 44bis, 44ter, 44nonies, 45, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

"a) Quant à l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue de l'éloignement

1. La partie adverse prend à l'encontre de Monsieur R.(...) un ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'un éloignement sur base des dispositions suivantes mentionnées comme suit :

« Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en of vaststellingen : article 7, eerste lik, 3° article 44, artikel 44bis en artikel 44ter van de wet van 15 december 1980 :(...) ».

A cet égard, il convient de rappeler que l'article 44 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que :

« §1. Le ministre ou son délégué peut retirer le séjour aux citoyens de l'Union et aux membres de leurs familles lorsqu'ils ont fait usage d'informations fausses ou trompeuses ou de documents faux ou falsifiés,

ou lorsqu'ils ont eu recours à la fraude ou à d'autres moyens illégaux qui ont contribué à l'obtention du séjour.

§ 2. Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une décision telle que visée au paragraphe 1er, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. »

L'article 44bis de la loi du 15 décembre 1980 précise en ses §§ 1 et 2 que :

« §1. Sans préjudice des paragraphes 2 et 3, le ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.

§ 2. Le ministre peut mettre fin au séjour des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles ayant acquis un droit de séjour permanent conformément aux articles 42quinqües et 42sexies uniquement pour des raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale. »

Enfin, l'article 44ter §1 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

« 1er. Lorsqu'un citoyen de l'Union ou un membre de sa famille n'a pas ou n'a plus le droit de séjourner sur le territoire, le ministre ou son délégué peut lui donner un ordre de quitter le territoire, en application de l'article 7, alinéa 1er.

§2 Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre un ordre de quitter le territoire, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine ».

La partie adverse invoque ainsi dans sa décision attaquée les articles 44 et 44bis de la loi du 15 décembre 1980, lesquels prévoient la possibilité de retirer ou de mettre fin au droit de séjour d'un citoyen de l'Union européenne.

Or la partie adverse confirme n'avoir pris à l'encontre du requérant, citoyen de l'Union européenne et donc autorisé à séjourner sur le territoire belge, aucune décision de retrait de séjour ni mettant fin à celui-ci (Voy. Pièce 3).

A la lecture combinée des dispositions précitées, il est toutefois clair qu'un ordre de quitter le territoire tel que la décision attaquée ne peut être pris que « lorsqu'un citoyen de l'Union (...) n'a pas ou n'a plus le droit de séjourner sur le territoire ».

Le requérant étant en droit de séjourner sur le territoire belge vu son statut de citoyen européen, et n'ayant fait l'objet ni d'une décision de retrait de séjour ni mettant fin à celui-ci sur base des articles 44 et 44 bis de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse a violé le prescrit de l'article 44 ter de la loi du 15 décembre 1980.

De plus, dès lors qu'elle repose sur des éléments inadmissibles tant en fait qu'en droit, la décision attaquée méconnaît les exigences les plus élémentaires de motivation formelle et matérielle des actes administratifs.

2. La partie adverse prend la décision attaquée à l'encontre de Monsieur R.(...), au motif qu'il représenterait un risque d'atteinte à l'ordre public en raison des condamnations antérieures qu'il a subies pour des faits respectivement de recel et de vol.

Elle affirme ainsi que le comportement de Monsieur R.(...) représenterait « een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving », à savoir l'ordre public et la sécurité nationale, en ce qu'il aurait été condamné :

- A une peine d'emprisonnement « définitive » de 15 mois pour des faits de recel par jugement prononcé le 9 janvier 2020 par le Tribunal correctionnel de Bruxelles ;

- A une peine d'emprisonnement de 730 jours pour des faits de vol par jugement prononcé le 15 décembre 2015 par le Tribunal correctionnel de Bielsk Podlaski, en Pologne ;

- A une peine d'emprisonnement de 7 mois pour des faits de vol par jugement prononcé le 5 mai 2009 par le Tribunal correctionnel de Bruxelles.

Cette motivation ne peut être suivie, et fait montre d'une erreur manifeste d'appréciation de la partie adverse.

2.1. Quant aux condamnations subies par le 15 décembre 2015 par le Tribunal de Bielsk Podlaski en Pologne à 730 jours d'emprisonnement, et le 5 mai 2009 par le Tribunal correctionnel de Bruxelles à 7 mois d'emprisonnement pour des faits de vol également, il convient de constater que ces condamnations remontent à des faits anciens datant respectivement de plus de 11 ans et 5 ans, et pour lesquels Monsieur R. a entièrement exécuté les peines.

Il est à cet égard utile de rappeler le prescrit de l'article 45 de la loi du 15 décembre 1980 visée au moyen, lequel précise la définition des raisons d'ordre public pouvant être invoquées :

« Art. 45.[1 § 1er. Les raisons d'ordre public, de sécurité nationale et de santé publique visées aux articles 43 et 44bis ne peuvent être invoquées à des fins économiques.

§ 2. Les décisions visées aux articles 43 et 44bis doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel du citoyen concerné de l'Union ou du membre de sa famille.

L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles décisions.

Le comportement du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent pas être retenues.

Aux fins d'établir si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille représente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale, le ministre ou son délégué peut, lors de la délivrance de l'attestation d'enregistrement ou de la carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union et s'il le juge indispensable, demander à l'Etat membre d'origine et, éventuellement, à d'autres Etats membres des renseignements sur les antécédents judiciaires de la personne concernée. Cette consultation ne peut pas avoir un caractère systématique. »

A l'aune de la lecture de cette disposition, il est parfaitement illusoire de parler de menace « actuelle et réelle » pour l'ordre public dans le chef du requérant.

En outre, il est clair que la motivation de la décision attaquée repose uniquement sur l'existence d'antécédents pénaux dans le chef de Monsieur R., sans ne se baser sur aucune autre considération de ce type.

Par ailleurs, il est clair que l'ancienneté des faits pour lesquels le requérant a été condamné n'a pas nullement été prise en considération par la partie adverse, qui ne décrit ni n'actualise nullement, dans la décision attaquée, le danger que représenterait actuellement Monsieur R.(...) pour l'ordre public et la sécurité nationale.

La partie adverse n'explique pas en quoi ces condamnations impliquent qu'un risque pour l'ordre public continuerait de persister, alors même que le requérant a exécuté entièrement l'ensemble des condamnations prononcées à son encontre.

Une telle motivation n'est ni donc ni adéquate ni pertinente.

Ce faisant, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation et méconnaît le principe de motivation matérielle des actes administratifs ainsi que les articles 1 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs.

2.2. Quant à la peine d'emprisonnement « définitive » de 15 mois pour des faits de recel qui aurait été prononcée à l'encontre de Monsieur R.(...) par jugement du 9 janvier 2020 par le Tribunal correctionnel de Bruxelles, il convient de constater que cet élément n'est ni pertinent ni admissible, tant en fait qu'en droit.

En effet, il ne s'agit nullement d'une condamnation « définitive », comme évoqué erronément par la partie adverse, mais bien d'un jugement rendu par défaut, en l'absence du requérant.

Et donc susceptible de recours.

Ainsi, comme expliqué dans les rétroactes, le requérant a fait opposition à l'encontre de ce jugement par défaut en date du 6 septembre 2020.

La procédure est actuellement pendante devant la 57ème Chambre du Tribunal correctionnel de Bruxelles.

Une audience est fixée le 16 octobre prochain.

La considération de la partie adverse liée à l'existence d'une menace grave et réelle en raison de ce jugement du 9 janvier 2020 ne peut donc être suivie.

En outre, en l'absence de condamnation définitive vu l'opposition en cours, le principe de la présomption d'innocence en faveur de Monsieur R.(...) doit dès lors primer conformément à l'article 6 de la Convention européenne des droits de l'homme qui prévoit en ces termes que :

« Toute personne accusée d'une infraction est présumée innocente jusqu'à ce que sa culpabilité ait été légalement établie. »

Faisant application de ce droit fondamental, la partie adverse ne peut prendre en considération ce jugement qui n'est pas coulé en force de chose jugée pour motiver la décision attaquée.

Partant, la motivation viole dès lors les dispositions visées au moyen.

3. En outre, il convient de rappeler le prescrit l'article 44ter de la loi du 15 décembre 1980 qui prévoit que :

« §1er. Lorsqu'un citoyen de l'Union ou un membre de sa famille n'a pas ou n'a plus le droit de séjourner sur le territoire, le ministre ou son délégué peut lui donner un ordre de quitter le territoire, en application de l'article 7, alinéa 1er.

Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre un ordre de quitter le territoire, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine ».

L'article 28 la directive 2004/38/CE du Parlement européen et du Conseil du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres consacre également ce principe en de termes similaires.

La partie adverse n'a pourtant pas pris en compte ces critères avant de prendre la décision attaquée.

Au contraire, elle s'est uniquement contentée de justifier l'ordre du quitter le territoire sur base de condamnations anciennes sans mettre en balance les différents critères repris ci-dessus par la disposition. En effet, elle a uniquement invoqué la non-application de l'article 8 de la CEDH ainsi que les condamnations dans le chef de Monsieur R.(...) pour justifier une menace à l'ordre public.

Elle n'a pas eu d'égard à la situation économique, ni à l'intégration sociale, ni aux liens avec le pays d'origine de Monsieur R.(...).

Pourtant, Monsieur R.(...) vit avec sa famille en Belgique et ne dispose de plus d'aucune attache sociale ou familiale en Pologne.

Cet élément n'a pourtant été qu'évoqué sans être analysé conformément au principe de proportionnalité par la partie adverse.

Cette dernière n'a pas estimé non plus nécessaire d'analyser l'intégration sociale et culturelle ni de la durée de séjour de Monsieur R.(...) dans le Royaume conformément aux éléments du dossier.

Pourtant, Monsieur R.(...) séjourne sur le territoire depuis 2000, malgré une interruption de courte durée intervenue en 2016.

Il ne ressort nullement de l'acte attaquée que la partie adverse ait eu une considération à l'égard de cet élément de fait.

Ce faisant, la partie adverse n'a pas respecté les principes prescrit par l'article 44ter de la loi du 15 décembre 1980.

Partant, la motivation de la partie adverse repose sur des faits qui ne sont pas admissibles ni pertinents tant en fait qu'en droit et a commis par conséquent une erreur manifeste d'appréciation.

La motivation viole dès lors les dispositions visées au moyen.

4. La partie adverse a également méconnu le droit à la vie privée de Monsieur R.(...) protégé par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme.

La partie adverse ne semble pas contester les éléments invoqués par Monsieur R.(...), à savoir qu'il n'a plus de famille en Pologne et que sa mère, sa sœur, toutes deux de nationalité belge ainsi que son frère et son oncle résident actuellement en Belgique.

La partie adverse estime cependant que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme ne peut être invoqué par Monsieur R.(...) dès lors qu'il ne démontre pas l'existence d'un lien de dépendance requis conformément aux arrêts de la Cour européenne des droits de l'Homme invoqué par la partie adverse (Mokrani c France du 15 juillet 2003 et Samsonnikov c. Estonie du 3 juillet 2012).

Cependant, en l'espèce, en estimant qu'il n'existe pas de lien de dépendance entre la famille de Monsieur R.(...) et ce dernier, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation.

En effet, il découle de la situation précaire même de Monsieur R.(...), l'existence d'un lien de dépendance manifeste entre lui et sa famille.

De la détention de Monsieur R.(...) découle inévitablement une situation précaire dans son chef et par conséquent, un lien de dépendance vis-à-vis de sa famille qui se manifeste à travers le soutien financier, familial et moral de sa famille à son égard.

Ainsi, conformément aux principes généraux de bonne administration, en particulier ceux de prudence, de soin et de minutie, il imposait à la partie adverse d'analyser minutieusement ces éléments.

Le devoir de prudence, de soin et de minutie, qui font partie intégrante des principes généraux de bonne administration requiert pourtant que l'administration procède à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision (Voy. not. C.E., 31 mai 1979, no 19.671, s.a. Integan).

En outre, Votre conseil a rappelé que l'article 8 de la CEDH impose à la partie adverse impose « de procéder à un examen attentif de la situation, et de réaliser la balance des intérêts en présence » (CCE, arrêt n°138 294, du 12 février 2015).

Il convient également de mentionner ce que la Communication de la Commission européenne au Parlement Européen COM/2009/0313 a explicitement affirmé comme suit à ce sujet :

« Afin de maintenir l'unité de la famille au sens large du terme, la législation nationale doit prévoir un examen minutieux de la situation personnelle des demandeurs concernés, compte tenu de leur lien avec le citoyen de l'Union et d'autres circonstances telles que leur dépendance pécuniaire ou physique envers ce citoyen, ainsi que l'indique le considérant 6. »

Or en l'espèce, il ne ressort pas de la décision attaquée qu'un examen minutieux a été entrepris notamment concernant le lien de dépendance entre le requérant et les membres de sa famille belge.

La partie adverse n'a pas pris la peine de chercher les informations utiles et nécessaires, comme la détention de Monsieur R.(...) avant de conclure qu'aucun lien de dépendance n'existait entre Monsieur R.(...) et sa famille belge.

En outre, la partie adverse n'a pas adéquatement motivé la décision attaquée en ce qu'elle n'a pas procédé à un examen de proportionnalité entre d'une part le maintien de l'ordre public et la sécurité nationale et d'autre part le droit fondamental à la vie privée et familiale du requérant.

Il convient, comme adéquatement reprise dans la jurisprudence de votre Conseil dans son arrêt n°238 558 du 14 juillet 2020, de se référer aux critères précisés par la Cour européenne des droits de l'Homme notamment dans l'arrêt *Boultif et Üner*, afin d'apprécier la nécessité et la proportionnalité de la mesure litigieuse, à savoir :

- « - la nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant ;
- la durée du séjour de l'intéressé dans le pays dont il doit être expulsé ;
- le laps de temps qui s'est écoulé depuis l'infraction, et la conduite du requérant pendant cette période ;
- la nationalité des diverses personnes concernées ;
- la situation familiale du requérant, et notamment, le cas échéant, la durée de son mariage (...)» (Cour EDH 18 octobre 2006, *Üner c. Pays-Bas*, §57).

En l'occurrence, ces éléments n'ont pas non plus été pris en considérations à l'issue de l'examen de proportionnalité auquel la partie adverse était tenue.

En effet, cette dernière, bien que ne contestant pas les éléments soulevés par le requérant concernant sa vie privée, n'a pas pris en considération de manière suffisante les critères applicables à la situation de Monsieur R.(...) afin de valablement fonder sa décision.

La partie adverse n'a pas mentionné le laps de temps écoulé depuis les condamnations anciennes évoquées et n'a pas expliqué en quoi une menace pour l'ordre public était toujours actuelle ni pris en considération la durée de séjour de l'intéressé sur le Royaume depuis 2000 (avec une interruption), ni pris en considération la nationalité belge de sa mère et de sa sœur et sa situation familiale ; se bornant à exclure l'application de l'article 8 de la CEDH au motif qu'il n'existerait pas de lien supplémentaire de dépendance.

La partie adverse s'est contentée de citer les éléments que Monsieur R.(...) a fait valoir dans son formulaire « droit d'être entendu », sans les mettre en balance avec les critères repris ci-dessous par la Cour européenne des droits de l'Homme afin d'apprécier la proportionnalité de la décision attaquée avec l'ingérence dans son droit à la vie privée et familiale.

En définitive, seule la nature de l'infraction a été soulevée par la partie adverse afin de fonder la décision attaquée.

Ainsi, rappelant uniquement des positions de principes de diverses juridictions, la partie adverse n'évalue toutefois pas la proportionnalité in concreto de l'atteinte que porte la décision attaquée au droit à la vie privée et familiale du requérant.

Ce faisant, la partie adverse a dès lors méconnu son devoir d'analyser la situation personnelle et particulière du requérant avec soin, prudence et minutie ainsi que les exigences de motivation formelle et matérielle des actes administratifs posées par les dispositions visées au moyen et a également violé le droit à la vie privée garanti par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme.

5. En outre, l'Office des Etrangers n'a pas respecté le principe général de droit d'être entendu du requérant.

Dans son arrêt *Mukarubega* du 5 novembre 2014, la Cour de Justice de l'Union européenne affirme ceci : « 42 Selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union dont le droit d'être entendu dans toute procédure fait partie intégrante (arrêts *Sopropé*, C-349/07, EU:C:2008:746, points 33 et 36; *M.*, C-277/11, EU:C:2012:744, points 81 et 82, ainsi que *Kamino International Logistics*, C-129/13, EU:C:2014:2041, point 28).

43 Le droit d'être entendu dans toute procédure est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration. Le paragraphe 2 de cet article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte, notamment, le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son égard (arrêts *M.*, EU:C:2012:744, points 82 et 83, ainsi que *Kamino International Logistics*, EU:C:2014:2041, point 29).

(...)

45 Un tel droit fait (...) partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union.

46 Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt *M.*, EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée) ».

Dans son arrêt *M.G. et N.R. c. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie* du 10 septembre 2013 concernant la prolongation, par les autorités néerlandaises, de la détention de deux étrangers en situation

illégal (C.J.U.E., 10 septembre 2013, M.G. et N.R. c. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, aff. C-383/13 PPU), ladite Cour a également jugé que :

« Pour qu'une illégalité soit constatée, il incombe (...) au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à justifier qu'il soit mis fin à leur détention ».

Et la Cour d'ajouter :

« Ne pas reconnaître un tel pouvoir d'appréciation au juge national (...) risque de porter atteinte à l'effet utile [de la Directive « retour »] ».

Cette définition du droit du requérant d'être entendu préalablement à l'adoption de tout acte administratif risquant d'affecter défavorablement ses intérêts est également reçue en droit belge.

Ainsi, le Conseil d'État a affirmé clairement, dans un arrêt récent n° 230.257 du 19 février 2015, la portée du droit à être entendu et l'obligation incombant à cet égard à la partie adverse lors de la prise d'une décision susceptible de porter une atteinte défavorable au requérant :

« Pour la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34).

Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 36, 37 et 59) ».

(C.E., arrêt n° 230.257 du 19 février 2015)

Le Conseil d'État ajoute dans ce même arrêt du 19 février 2015 qu'il existe dans le chef de la partie défenderesse une « obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause. Il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire », étant donné que « seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue » (C.E., arrêt n° 230.257 du 19 février 2015).

Cette jurisprudence du Conseil d'État est reprise également par le Conseil du Contentieux des Étrangers (Voy. e.a. C.C.E., n° 148 536 du 25 juin 2015).

En l'espèce, bien que Monsieur R.(...) a rempli le formulaire intitulé « droit d'être entendu » le 14 août 2020, il convient toutefois de rappeler que l'envoi d'un simple formulaire à compléter par le requérant n'est pas suffisant pour se conformer à la jurisprudence citée.

L'envoi d'un simple formulaire n'est pas suffisant pour respecter le droit d'être entendu de manière effective.

A cet égard, il convient de rappeler que l'envoi de ce formulaire ne répond pas aux mêmes garanties qu'une audition dès lors qu'il ne permet pas à Monsieur R. de répondre aux questions et de donner des précisions utiles au cas d'espèce. Il n'a pas non plus accès à un interprète pour faire valoir de manière adéquate ses arguments.

Dès lors que les droits fondamentaux de Monsieur R.(...) étaient enjeu, à savoir le droit à la vie privée et familiale protégé par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, la partie adverse aurait dû convoquer le requérant en vue de récolter les informations nécessaires préalablement à la prise de la décision attaquée.

Partant, il est clair que la partie adverse n'a pas offert à Monsieur R.(...) les garanties qui lui sont imposées par le principe général d'être entendu, précisées ci-dessus.

Dans ces conditions, la partie adverse n'a pas garanti à Monsieur R.(...) la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts.

Or une audience effective de Monsieur R.(...) lui aurait offert la possibilité d'invoquer les éléments susceptibles d'influencer de manière décisive la décision attaquée, comme l'opposition au jugement prononcé le 9 janvier 2020 par le tribunal correctionnel de Bruxelles ou encore le lien de dépendance avec sa famille.

Ce faisant, l'Office des Étrangers a méconnu les droits de la défense et, plus particulièrement, le principe général de droit du droit à être entendu préalablement à toute prise de décision qui fait partie intégrante des droits de la défense, consacrés aux articles 47 et 48 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

Rappelons également le prescrit de l'article 44ter du 15 décembre 1980 qui prévoit que les autorités doivent tenir compte de certains éléments comme la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine, avant de prendre un ordre de quitter le territoire.

Vu les éléments qui précèdent, il appartenait à la partie adverse d'être proactive et de permettre au requérant de bénéficier à la prison de Saint-Gilles où il était détenu des conditions requises pour être entendu de manière effective.

Partant, les dispositions visées au moyen sont méconnues.

b) Quant à l'interdiction d'entrée de trois ans (annexe 13 sexes)

6. La partie adverse motive l'interdiction d'entrée de trois ans attaquée sur les mêmes arguments que ceux invoqués à l'appui de l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement.

Ainsi, les moyens et motifs invoqués à la décision d'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue de l'éloignement valent mutatis mutandis à l'interdiction d'entrée.

7. L'article 44nonies de la loi du 15 décembre 1980 dispose ce qui suit :

« § 1er. Lorsqu'un ordre de quitter le territoire est pris à l'encontre d'un citoyen de l'Union ou d'un membre de sa famille, le ministre ou son délégué peut l'assortir d'une interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume uniquement pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.

§ 2. La durée de l'interdiction d'entrée ne peut pas dépasser cinq ans sauf si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

La durée est déterminée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. »

L'article 27.2 de la directive 2004/38/CE du Parlement européen et du Conseil du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres prévoit que :

« Les mesures d'ordre public ou de sécurité publique doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'individu concerné. L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles mesures.

Le comportement de la personne concernée doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues.

Amenée à interpréter les dispositions précitées, la Cour de Justice de l'Union européenne a jugé ce qui suit :

« 90 En ce qui concerne, deuxièmement, la circonstance que l'interdiction d'entrée sur le territoire découle de raisons d'ordre public, la Cour a déjà jugé que l'article 20 TFUE n'affecte pas la possibilité pour les États membres d'invoquer une exception liée, notamment, au maintien de l'ordre public et à la sauvegarde de la sécurité publique. Cela étant, dans la mesure où la situation des requérants au principal relève du champ d'application du droit de l'Union, l'appréciation de celle-ci doit tenir compte du droit au respect de la vie privée et familiale, tel qu'il est énoncé à l'article 7 de la Charte, cet article devant être lu, le cas échéant, en corrélation avec l'obligation de prendre en considération l'intérêt supérieur de l'enfant, reconnu à l'article 24, paragraphe 2, de la Charte (voir, en ce sens, arrêts du 13 septembre 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, point 81, et du 13 septembre 2016, *CS*, C-304/14, EU:C:2016:674, point 36).

91 De plus, en tant que justification d'une dérogation au droit de séjour des citoyens de l'Union ou des membres de leurs familles, les notions d'« ordre public » et de « sécurité publique » doivent être entendues strictement. Ainsi, la notion d'« ordre public » suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société. Quant à la notion de « sécurité publique », il ressort de la jurisprudence de la Cour que cette notion couvre la sécurité intérieure d'un État membre et sa sécurité extérieure et que, partant, l'atteinte au fonctionnement des institutions et des services publics essentiels ainsi que la survie de la population, de même que le risque d'une perturbation grave des relations extérieures ou de la coexistence pacifique des peuples, ou encore l'atteinte aux intérêts militaires peuvent affecter la sécurité publique. La Cour a également jugé que la lutte contre la criminalité liée au trafic de stupéfiants en bande organisée ou contre le terrorisme est comprise dans la notion de « sécurité publique » (voir, en ce sens, arrêts du 13 septembre 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, points 82 et 83, ainsi que du 13 septembre 2016, *CS*, C-304/14, EU:C:2016:674, points 37 à 39).

92 Dans ce contexte, il y a lieu de considérer que, dès lors que le refus du droit de séjour est fondé sur l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour l'ordre public ou la sécurité publique, compte tenu, notamment, des infractions pénales commises par un ressortissant d'un Etat tiers, un tel refus serait conforme au droit de l'Union même s'il entraînait l'obligation pour le citoyen de l'Union, membre de sa famille, de quitter le territoire de l'Union (voir, en ce sens, arrêts du 13 septembre 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, point 84, et du 13 septembre 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, point 40).

93 En revanche, cette conclusion ne saurait être tirée de manière automatique sur la seule base des antécédents pénaux de l'intéressé. Elle ne saurait découler, le cas échéant, que d'une appréciation concrète de l'ensemble des circonstances actuelles et pertinentes de l'espèce, à la lumière du principe de proportionnalité, de l'intérêt supérieur de l'enfant et des droits fondamentaux dont la Cour assure le respect (arrêts du 13 septembre 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, point 85, et du 13 septembre 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, point 41).

94 Cette appréciation doit ainsi notamment prendre en considération le comportement personnel de l'individu concerné, la durée et le caractère légal du séjour de l'intéressé sur le territoire de l'Etat membre concerné, la nature et la gravité de l'infraction commise, le degré de dangerosité actuel de l'intéressé pour la société, l'âge des enfants éventuellement en cause et leur état de santé, ainsi que leur situation familiale et économique (arrêts du 13 septembre 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, point 86, et du 13 septembre 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, point 42). »

A la lumière des considérations qui précèdent, il appert que la partie adverse a méconnu les dispositions visées au moyen.

La décision attaquée se base uniquement sur les seuls antécédents pénaux du requérant, alors que l'article 27.2 de la Directive précitée, précise que cet élément ne peut fonder à lui seule une interdiction d'entrée.

La partie adverse a de manière automatique évoqué les condamnations précédentes du requérant de façon automatique pour justifier une menace de l'ordre public sans analyser concrètement le cas d'espèce.

Il convient de constater que l'ordre public justifiant l'interdiction d'entrée prise à l'encontre du Monsieur R.(...) n'a de ce fait, pas non plus été entendu strictement, comme le spécifie pourtant la Cour de Justice de l'Union européenne en ses termes précités.

La motivation étant assurément inadéquate et insuffisante, les dispositions visées au moyen sont méconnues en l'espèce.

8. En outre, il convient de constater que la durée de l'interdiction d'entrée infligée au requérant, à savoir dix ans, n'est en l'espèce nullement motivée.

Il ne s'agit que d'une décision unilatérale de la partie adverse, qui n'est nullement justifiée.

Ainsi, il est impossible pour Monsieur R.(...) de comprendre les raisons pour lesquelles une interdiction d'entrée de dix ans lui est infligée, plutôt qu'une année ou 2 ans, par exemple.

La partie adverse s'est également abstenue de justifier les raisons pour lesquelles elle avait opté pour 3 années d'interdiction s'il s'agit pour elle d'une compétence discrétionnaire, son obligation de motivation de sa décision demeure.

En l'absence de toute motivation d'une telle durée, la décision attaquée viole les exigences de motivation tant formelle que matérielle posées par les dispositions visées au moyen.

Partant, le moyen est fondé, en chacune de ses branches."

3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze dit verdragsartikel, dat overigens geen toepassing vindt in geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied (EHRM 5 oktober 2000, *Maaoui t. Frankrijk* (GK), §§40 en 41), door de bestreden beslissingen zou worden geschonden.

Het middel is evenmin ontvankelijk in zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aangezien hij niet verduidelijkt op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissingen zou worden geschonden.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk de artikelen 7, eerste lid, 3°, 44, 44bis en 44ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen.

Artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde (...) een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)"

Het is onduidelijk waarom de artikelen 44 en 44bis van de vreemdelingenwet in de eerste bestreden beslissing worden vermeld. Enkel artikel 44ter van de vreemdelingenwet kan *in casu* op nuttige wijze als juridische grondslag fungeren en luidt als volgt:

"§ 1. Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

(...)"

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 2002 werd onderschept door de politie van Herent toen hij in het bezit was van een verlopen Pools paspoort, waarna hij op 26 maart 2002 naar Warschau (PL) werd gerepatriëerd. Op 13 februari 2009 werd verzoeker op heterdaad betrapt door de politie van Liedekerke bij een poging tot diefstal van een vrachtwagen, waarna hij door de onderzoeksrechter werd aangehouden. Verzoeker werd op 5 mei 2009 veroordeeld tot 7 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Brussel. Op 18 september 2013 werd verzoeker door de politie van Schaarbeek geïnterpelleerd wegens illegaal verblijf en verdachte handelingen. Op 16 oktober 2015 werd verzoeker wederom geïnterpelleerd door de politie van Etterbeek wegens illegaal verblijf en diefstal uit

een wagen. Verzoeker werd aangehouden met het oog op zijn uitlevering aan Polen, maar hij mocht zijn gevangenisstraf in België uitzitten. Op 12 november 2016 werd verzoeker wederom naar Warschau (PL) gerepatriëerd. De correctionele rechtbank van Brussel veroordeelde verzoeker op 9 januari 2020 bij verstek tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens heling en andere misdrijven. Verzoeker werd op 3 augustus 2020 aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis en tekende verzet aan tegen het verstekvonnis.

3.8. De toepassing van artikel 44ter van de vreemdelingenwet vereist dat de burger van de Unie “(...) *niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven*”. Verzoeker toont niet aan dat hij ten tijde van de bestreden beslissingen over enig verblijfsrecht beschikte, waardoor de gemachtigde van de minister hem in beginsel op grond van artikel 44ter van de vreemdelingenwet rechtsgeldig een bevel kon afleveren “*met toepassing van artikel 7, eerste lid*” van de vreemdelingenwet. *In casu* werd toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde van de minister de mogelijkheid heeft een bevel af te leveren indien de vreemdeling “*door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden*”.

3.9. In zijn middel beklaagt verzoeker zich in de eerste plaats over het feit dat de eerste bestreden beslissing de artikelen 44 en 44bis van de vreemdelingenwet vermeldt, die betrekking hebben op de intrekking en de beëindiging van het verblijf van een burger van de Unie. Verzoeker betoogt dat hij als burger van de Unie verblijfsrecht geniet op het Belgische grondgebied en dat er jegens hem geen beslissing tot beëindiging of intrekking van het verblijf werd genomen, waardoor de beslissing naar zijn oordeel niet deugdelijk formeel gemotiveerd is.

3.10. De Raad treedt verzoeker bij in zoverre hij aanvoert dat de eerste bestreden beslissing behept is met een onzorgvuldigheid omdat de artikelen 44 en 44bis van de vreemdelingenwet worden vermeld, terwijl deze wetsbepalingen niet kunnen worden toegepast in zijn geval. Deze vermelding dient bijgevolg als overtoollig te worden beschouwd en heeft geen invloed op de wettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont trouwens niet aan dat hij door deze vermelding in zijn belangen werd geschaad. De blote bewering van verzoeker dat hij als Pools onderdaan en Unieburger een verblijfsrecht in België zou genieten, wordt door hem geenszins concreet gestaafd. Verzoeker gaat er schijnbaar aan voorbij dat ook het verblijfsrecht van Unieburgers aan bepaalde voorwaarden is onderworpen. Nergens uit het administratief dossier kan worden opgemaakt dat verzoeker zich ooit bij het bestuur zou hebben aangemeld met het oog op zijn inschrijving of een geldig verblijf van meer dan drie maanden op het Belgische grondgebied zou hebben genoten.

3.11. Volgens verzoeker blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing niet dat van hem een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou uitgaan. Verzoeker stelt dat de veroordelingen van 2009 en 2015 teruggaan op oude feiten en dat hij deze straffen heeft uitgezeten. De beslissing steunt volgens verzoeker dan ook louter op zijn gerechtelijk verleden.

3.12. In de beslissing wordt met betrekking tot de “*actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving*” het volgende gesteld:

“(...) hij heeft zich schuldig gemaakt aan heling en aan andere misdrijven, feiten waarvoor hij op 09.01.2020 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 15.12.2015 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Bielsk Podlaski tot een definitieve gevangenisstraf van 730 dagen. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 05.05.2009 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 7 maanden. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; heling; andere misdrijven) en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.”

De beslissing beperkt zich evenwel geenszins tot een loutere opsomming van verzoekers gerechtelijk verleden. Er wordt tevens gewezen op “*de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; heling; andere misdrijven)*” en op het “*herhalend karakter*” waardoor de gemachtigde van oordeel is dat hij “*momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers*

evenals voor de handhaving van de openbare orde”. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de beslissing op dit punt onvoldoende gemotiveerd zou zijn.

In zijn middel verwijst verzoeker naar artikel 45 van de vreemdelingenwet, maar hij verliest hierbij uit het oog dat de eerste bestreden beslissing niet valt onder de *“in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen”*, met name een weigering of beëindiging van het verblijf, en niet gestoeld is op *“redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis (eigen onderlijning)”*.

3.13. Hoewel verzoeker beweert dat de beslissing enkel zou verwijzen naar oude veroordelingen, wordt tevens melding gemaakt van de correctionele veroordeling van 9 januari 2020. Volgens verzoeker is de verwijzing naar de correctionele rechtbank van 9 januari 2020 tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens heling niet pertinent en toelaatbaar omdat deze veroordeling, in tegenstelling tot wat in de beslissing staat, niet definitief zou zijn. Verzoeker betoogt dat hij op 6 september 2020 verzet heeft aangetekend tegen deze verstekveroordeling en dat de procedure nog niet is afgerond. De Raad stipt echter aan dat deze informatie slechts is opgedoken na het nemen van de bestreden beslissing zodat de gemachtigde van de minister geen onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek kan worden verweten doordat met deze informatie geen rekening werd gehouden. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zal worden vrijgesproken.

Waar verzoeker in dit verband het vermoeden van onschuld aanhaalt, stipt de Raad aan dat het strafrechtelijke vermoeden van onschuld niet belet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van de feiten die nog niet tot een (definitieve) strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

3.14. Verzoeker meent dat in de beslissing onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de elementen uit artikel 44ter, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, hetgeen, zoals verzoeker in zijn middel bevestigt, de omzetting vormt van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG. Volgens verzoeker zijn de bestreden beslissingen enkel gestoeld op de oude veroordelingen. In de beslissing wordt echter uitdrukkelijk ingegaan op de elementen uit de aangehaalde wetsbepaling, met name *“de duur van het verblijf van de burger van de Unie”* sinds 2000, met zijn *“gezondheidstoestand”*, waarbij wordt opgemerkt dat er geen gezondheidsproblemen werden vermeld en met de familiale en sociale bindingen die verzoeker in België zou hebben opgebouwd. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij oppert dat hier in de beslissing geen rekening werd gehouden en brengt inzake de elementen uit artikel 44ter van de vreemdelingenwet evenmin relevante informatie aan die door de gemachtigde van de minister zou zijn miskend.

3.15. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle

voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Indien het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van (minstens) één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

3.16. Verzoeker herhaalt in zijn middel de vaststelling uit de bestreden beslissingen dat zijn moeder en zus, die hem in de gevangenis komen bezoeken, de Belgische nationaliteit hebben. Daarnaast is er volgens verzoeker nog sprake van een broer en oom, die ook in België zouden verblijven. Verzoeker beweert in zijn middel dat er een band van afhankelijkheid bestaat met deze familieleden. Zoals de gemachtigde van de minister terecht opwerpt, genieten familierelaties tussen ouders en meerderjarige kinderen en familieleden buiten het kerngezin *"niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag (...) zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden"*. Verzoeker slaagt er met zijn blote bewering niet in de vaststelling te ontkrachten dat *"(u)it het administratief dossier van betrokkene (niet) blijkt (...) dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden"*.

Met betrekking tot de partner van verzoeker, die hem ook in de gevangenis zou komen bezoeken, wordt in de beslissingen gesteld dat deze evenmin over een geldig verblijf in België beschikt, waardoor er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. In zijn middel herhaalt verzoeker zijn blote bewering dat hij geen sociale en familiale bindingen meer zou hebben in Polen, maar hij gaat eraan voorbij dat in de beslissing eveneens wordt aangestipt dat *"de partner geen verblijfsrecht heeft in België, (...) betrokkene kan ook niet voorhouden van haar gescheiden te worden. Zijn partner zal bij zijn vrijlating eveneens het Belgisch grondgebied moeten verlaten."* Verzoeker toont niet aan dat een gezamenlijk vertrek met zijn partner naar Polen niet tot de mogelijkheden zou behoren.

Verzoeker kan allerminst worden bijgetreden waar hij stelt dat er geen rigoureuus onderzoek zou zijn gebeurd van de afhankelijkheid van verzoeker van zijn Belgische familieleden. Hij toont niet in elk geval niet aan dat een toepassing van de zogeheten *Boultif/Üner*-criteria (EHRM 2 augustus 2001, *Boultif/Zwiserland*, EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland*; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 141), volgens dewelke onder andere rekening dient te worden gehouden met de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken en de tijdsduur die sedertdien is verstreken, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de nationaliteit van de betrokkenen, de gezinssituatie, de duur van het huwelijk, de kinderen, de hechtheid van de sociale en economische bindingen en dergelijke meer, aanleiding zouden geven tot de conclusie dat verzoeker omwille van redenen die verband houden met artikel 8 van het EVRM, niet onderworpen zou kunnen worden aan een verwijderingsmaatregel.

3.17. Waar verzoeker onder andere rechtspraak citeert van het Hof van Justitie met betrekking tot het recht om gehoord te worden, merkt de Raad op dat de eerste bestreden beslissing een maatregel is, zoals bedoeld in artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG zodat bij het nemen ervan uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit

dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is dus *in casu* van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (HvJ in zijn arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43). Luidens vaste rechtspraak van het Hof zal een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

Verzoeker betwist niet dat hij in de mogelijkheid werd gesteld om in de gevangenis op 14 augustus 2020 een formulier in verband met het hoorrecht in te vullen. Verzoeker beweert dat deze schriftelijke bevraging niet volstond, en hij beweert dat hij bijkomende elementen had kunnen aanbrengen, zoals zijn verzet tegen het verstekvonnis en de afhankelijkheidsband van zijn familieleden. De Raad merkt echter op dat het verzet tegen het verstekvonnis dateert van na de bestreden beslissingen, zodat verzoeker dit onmogelijk eerder had kunnen aanbrengen. Daarnaast brengt verzoeker geen enkel concreet element aan met betrekking tot de voorgehouden band van afhankelijkheid. Verzoeker brengt met andere woorden geen enkel gegeven aan dat een ander licht werpt op de bestreden beslissingen.

3.18. In een apart middelonderdeel gaat verzoeker in op het inreisverbod, thans de tweede bestreden beslissing. Deze tweede bestreden beslissing vermeldt artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

Er werd ten aanzien van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten, waardoor de gemachtigde van de minister de mogelijkheid heeft hieraan een inreisverbod te koppelen omwille van redenen van openbare orde. In zijn middel citeert verzoeker uit het arrest *K. A. e.a. t. België* (HvJ, 8 mei 2018 (GK)) van het Hof van Justitie dat betrekking heeft op een inreisverbod dat aan een derdelander wordt opgelegd die tevens familielid is van een burger van de Unie en dus niet kan worden gelijkgesteld met onderhavige situatie. Daarnaast toont verzoeker niet aan dat het inreisverbod inzake de openbare orde-problemen van verzoeker niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

3.19. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de motivering van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gelijklopend is aan de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vaststelling betekent evenwel niet automatisch dat de erin opgenomen ‘openbare orde’-argumenten het opleggen van een inreisverbod voor een duur van 3 jaar niet zouden kunnen rechtvaardigen. In de beslissing wordt het volgende gesteld:

“(...)

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde:

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan heling en aan andere misdrijven, feiten waarvoor hij op 09.01.2020 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 15.12.2015 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Bjelsk Podlaski tot een definitieve gevangenisstraf van 730 dagen. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 05.05.2009 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 7 maanden. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; heling; andere misdrijven) en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene werd op 12.11.2016 reeds succesvol gerepatrieerd naar Polen.

Betrokkene vulde op 14.08.2020 een vragenlijst "recht om gehoord te worden" aan. In deze vragenlijst verklaart hij sinds 2000 in België te verblijven en spreekt hij niet van enige gezondheidsproblemen die een terugkeer naar zijn land van herkomst zouden kunnen verhinderen. Voorts verklaart betrokkene dat zijn moeder, broer, zus en oom in België verblijven en dat hij niemand meer heeft in Polen. Betrokkene verklaart ook dat hij net omwille van het feit dat hij niemand meer heeft in Polen niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Uit zijn gevangenisdossier kan afgeleid worden dat betrokkene bezoek ontvangt van zijn zus, moeder en partner. Zijn moeder en zus hebben de Belgische nationaliteit. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Betrokkene wordt in de gevangenis bezocht door zijn partner. Zij kon niet teruggevonden worden. Er kan dan ook besloten worden dat partner in België geen recht heeft op verblijf, indien betrokkene zich toch wenst te beroepen op de bescherming van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient het volgende te worden opgemerkt. Het begrip ‘gezinsleven’ in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene dit gedaan heeft. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat de partner geen verblijfsrecht heeft in België, kan betrokkene ook niet voorhouden van haar gescheiden te worden. Zijn partner zal bij zijn vrijlating eveneens het Belgisch grondgebied moeten verlaten. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. De verklaring dat betrokkene niemand meer heeft in Polen volstaat geenszins om van een schending van artikel 3 EVRM te spreken. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Gezien het winstgevend karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene

door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, maar ook rekening houdende met de familiale situatie en het langdurig verblijf in België van betrokkene, is een inreisverbod 3 jaar proportioneel.
(...)”

3.20. Verzoeker gaat uit van een onjuiste lezing van het bestreden inreisverbod waar hij stelt dat niet werd gemotiveerd omtrent de duur “à savoir dix ans”, aangezien het *in casu* een inreisverbod van (slechts) 3 jaar betreft. Hij kan evenmin worden gevolgd waar hij poneert dat het inreisverbod louter gebaseerd zou zijn op zijn eerdere veroordelingen en geen enkel motief zou bevatten betreffende de duur ervan, aangezien in de beslissing onder andere wordt gewezen op het “het winstgevend karakter van deze feiten” op “de herhaling”, op het gegeven dat “(b)etrokkene (niet) heeft (...) getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde ernstig te verstoren”. De gemachtigde van de minister besluit als volgt: “Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, maar ook rekening houdende met de familiale situatie en het langdurig verblijf in België van betrokkene, is een inreisverbod 3 jaar proportioneel.” Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bij zijn beoordeling zou zijn uitgegaan van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen.

3.21. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG, of van de artikelen 7, 44, 44bis, 44ter, 44nonies en 45 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of niet afdoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een onzorgvuldigheid of van een motiveringsgebrek. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN